

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **TALWIN a.s.**, se sídlem Chomutov, Pražská 720/31, zast.: JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou, se sídlem AK Praha 4, Na Pankráci 1062/58, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11.12.2013, č.j.: 5291/M/13 87282/ENV/13

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra životního prostředí, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy IV ze dne 7. 5. 2013, č.j. 1007/530/13, 31409/ENV/13.

V odůvodnění ministr životního prostředí uvedl, že napadeným opravným rozhodnutím ministerstva byla podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), opravena zřejmá nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí ministerstva ze dne 9. 1. 2013, č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13. Správný text rozhodnutí ministerstva zní: „*Ministerstvo životního prostředí, příslušné jako odvolací orgán podle ustanovení § 89 odst. 1 a za použití ustanovení § 89 odst. 2, ustanovení § 90 odst. 5, ustanovení § 107 a ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podané odvolání společnosti TALWIN, a.s., IČ:*

282 65 769, 417 81 Moldava, korespondenční adresa Pražská 5600, 430 01 Chomutov, prostřednictvím zmocněnce JUDr. Jany Svatoňové, advokátky, na Strži 1702/65, 140 62 Praha 4 ze dne 8.11.2012 a odvolání ze dne 1. 10. 2012, doplněné dne 9. 11. 2012 zamítá a napadené rozhodnutí České inspekce životního prostředí Ústí nad Labem č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.010/12/UHP, ze dne 22. 10. 2012 a usnesení pod č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.009/12/UHP, ze dne 17. 9. 2012 potvrzuje.“

Ministr zrekapituloval průběh předmětného správního řízení a mimo jiné uvedl, že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9.1.2013, č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13, bylo změněno opravným rozhodnutím ministerstva podle § 70 s.ř. Ministerstvo shledalo chybu v psaní jako zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení rozhodnutí spočívající v neúplném výčtu podání společnosti a dále ve slově „proti“, jež se vyskytovalo ve vadném vyhotovení rozhodnutí ministerstva, a proto bylo v opravném rozhodnutí vypuštěno. Proti opravnému rozhodnutí podal žalobce rozklad. K námitkám uvedeným v rozkladu ministr konstatoval, že opravné rozhodnutí ministerstva bylo vydáno v souladu s § 70 s.ř. (oprava zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí). V předmětné věci se tedy podle ministra jedná o opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí ministerstva a podmínky pro postup podle § 70 s.ř. byly splněny. Ministr životního prostředí dospěl k závěru, že námitky v rozkladu žalobce ze dne 30. 5. 2013 nejsou důvodné.

Žalobce v žalobě *zprvé* namítal nezákonnost spočívající v narušení právní jistoty žalobce, domníval se, že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým byla v souladu s § 70 s.ř. opravena zřejmá nesprávnost výroku rozhodnutí č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 ze dne 9. 1. 2013, je nezákonné, a to z toho důvodu, že žalovaný tak měl v souladu s § 71 s.ř. učinit neprodleně a k ochraně zájmů všech účastníků řízení vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle žalobce úkon spočívající ve vydání opravného usnesení je spíše úkonem administrativním nežli úkonem právním vyžadujícím hlubší právnické vzdělání; v zásadě tedy žalovaný opravné rozhodnutí vydal nikoliv bez zbytečného odkladu, přičemž došlo k narušení oprávněných zájmů žalobce více než 4 měsíce po vydání rozhodnutí č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13. Podle žalobce žalobou napadeným rozhodnutím byla jednoznačně narušena nejen právní jistota žalobce, ale též objektivnost rozhodnutí a v neposlední řadě zákonnost rozhodnutí.

Žalobce *zadruhé* namítal, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce a bez náležitého odůvodnění rozklad žalobce ze dne 30. 5. 2013 zamítl; žalovaný neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné relevantní důvody, které žalovaného vedly k zamítavému stanovisku, a pouze uvedl: „Žádná z námitek společnosti uvedených v rozkladu nesměruje proti tomuto rozhodnutí a jeho důvodům podle § 70 s.ř., a proto přísluší námitky rozkladu zamítnout jako nedůvodné.“ Podle žalobce tak postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí trpí zásadními věcnými a právními vadami, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav.

Žalobce *zatřetí* uvedl, že žalovaný v předcházejícím řízení, které vedlo k rozhodnutí č.j. 5291/M/13, 87282/ENV/13 ze dne 11. 12. 2013, vydal rozhodnutí č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 ze dne 9. 1. 2013, kterým ve výroku zamítl pouze odvolání žalobce ze dne 8. 11. 2012, a které se vztahovalo k napadenému rozhodnutí České inspekce životního prostředí č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010978.010/12/UHP ze dne 22. 10. 2012. Žalovaný podle žalobce ve výroku rozhodnutí č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 ze dne 9. 1. 2013 neuvedl, že zamítá odvolání žalobce ze dne 1. 10. 2012 doplněné dne 9. 11. 2012; žalovaný

tedy rozhodl v odvolacím řízení pouze o jednom rozhodnutí, a to o rozhodnutí č.j. ČÍŽP/44/OOP/SR03/1010978.010/12/UHP ze dne 22. 10. 2012, avšak nerozhodl o usnesení č.j. ČÍŽP/44/OOP/SR03/1010978.009/12/UHP ze dne 17. 9. 2012 a nerozhodl o tom, zda odvolání proti tomuto usnesení zamítá, či zda tomuto odvolání vyhovuje.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k prvnímu žalobnímu bodu znovu odkázal na § 70 s.ř. a citoval z něj; podle žalovaného z dikce § 70 s.ř. vyplývá, že opravu zřejmých nesprávností lze učinit kdykoliv z úřední povinnosti tak, jak to učinil žalovaný v daném případě; odkaz žalobce na § 71 s.ř. upravující lhůty pro vydání rozhodnutí považuje žalovaný za zcela nepřipadný. K druhému žalobnímu bodu žalovaný opáčil, že žalobce uplatnil v rozkladu námitky, které vůbec nesouvisely s rozhodnutím žalovaného podle § 70 s.ř. o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí, a proto se žalovaný nezabýval podrobným vypořádáním těchto námitek v odůvodnění rozhodnutí. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že tento směřuje proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem žaloby a které bylo vydáno k opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí ze dne 9. 1. 2013; námitky žalobce totiž směřují proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, které je předmětem samostatného soudního přezkumu ze strany zdejšího soudu, a to v řízení sp. zn. 3 A 35/2013. Žalovaný proto odmítl námitky žalobce jako nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby.

Ve stručné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že by soud měl při svém rozhodování o žalobě vzít v úvahu nejen skutečnost, že právní jistota žalobce byla narušena, ale i skutečnost, že řízení před správním orgánem vykazuje takové vady, které opravňují žalobě v plném rozsahu vyhovět; dle názoru žalobce měl žalovaný vydat napadené rozhodnutí ve smyslu § 71 s.ř. bez zbytečného odkladu, což žalovaný neučinil; žalovaný opravné rozhodnutí vydal po více než 4 měsících, což dle názoru žalobce není vydáním bez zbytečného odkladu.

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím České inspekce životního prostředí oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 22. 10. 2012, č.j. ČÍŽP/44/OOP/SR03/1010987.010/12/UHP, byly žalobci uloženy pokuty v celkové výši 170.000,- Kč.

Pokuta ve výši 50.000 Kč za správní delikt nedovoleného zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, kterého se žalobce dopustil realizací stavby „Fotovoltaická výroba elektrické energie“ na pozemku p.č. 232/2 k.ú. Moldava, pokuta ve výši 40.000 Kč za správní delikt výkonu činnosti v ptačí oblasti, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu přírody, tedy výkonu činnosti bez tohoto souhlasu, a to podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se žalobce dopustil realizací téže stavby, a pokuta ve výši 80.000 Kč za správní delikt zničení jedince zvláště chráněného druhu rostlin podle § 88 odst. 2 písm. d) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se žalobce dopustil rovněž realizací téže stavby.

Týmž rozhodnutím bylo správním orgánem konstatováno, že se žalobce dopustil realizací uvedené stavby i správního deliktu nedovoleného zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu rostlin podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona č. 114/1992 Sb., avšak pokutu správní orgán neuložil vzhledem k tomu, že skutková podstata protiprávního jednání podle tohoto ustanovení je konzumována skutkovou podstatou zahrnující vyšší

míru společenské nebezpečnosti protiprávního jednání, které je správním deliktem podle § 88 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., za který byla uložena pokuta ve výši 80.000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 9.1.2013, č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 zamítnuto. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, jež byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2015, č.j. 3 A 35/2013-63, zamítnuta. Řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 3 A 35/2013-63 bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, a to usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č.j. 10 As 213/2015-24.

Ministerstvo životního prostředí vydalo dne 7. 5. 2013 opravné rozhodnutí č.j. 1007/530/13, 31409/ENV/13, jímž dle § 70 s.ř. opravilo zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení svého rozhodnutí č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 ze dne 9. 1. 2013 tak, že uvedlo správný text tohoto rozhodnutí (citován výše v rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí). V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že shledal chybu v psaní jako zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení svého rozhodnutí spočívající v neúplném výčtu podání odvolatele a dále ve slovíčku „proti“, jež se vyskytovalo ve vadném vyhotovení, jež bylo v opravném rozhodnutí vypuštěno.

Proti opravnému rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013 podal žalobce rozklad ze dne 23. 5. 2013, ježž doplnil svým podáním ze dne 30. 5. 2013. Žalobce v doplnění rozkladu namítal, že opravným rozhodnutím evidentně došlo ze strany žalovaného k pochybení, jelikož žalobce podal Městskému soudu v Praze žalobu datovanou dnem 20. 3. 2013, ve které vylíčil skutečnosti ohledně pochybení žalovaného, načež žalobci bylo doručeno opravné rozhodnutí ze dne 7. 5. 2013, ve kterém již byl nesprávně uvedený výrok opraven. Žalobce dále v rozkladu namítal, že zřejmé nesprávnosti se žalovaný dopustil tím, že správní řízení rozhodnutím ze dne 9. 1. 2013 spojil do jednoho řízení a nerozhodl o nich samostatně, přičemž zákon se o této možnosti zmiňuje v § 140 odst. 1 a násl. s.ř., kdy správní orgán z moci úřední může usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný; žalovaný pochybil, když usnesením tuto skutečnost nedal žalobci na vědomí; žalobce spatřoval v postupu žalovaného především libovůli ve vykládání právních předpisů. Podle žalobce pokud by byly splněny zákonné předpoklady, nebyl by nucen podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu; žalobce rovněž spatřoval nezákonnost spočívající v nedostatečném posouzení právní otázky v řízení podle § 88 zákona č. 114/1992 Sb. Žalobce dále ve svém rozkladu brojil proti tomu, že v rámci výroku o správních deliktech dle něho nebyla nijak konkretizována, s výjimkou chybně označené doby trvání, jeho protiprávní činnost, její konkrétní projevy, její konkrétní rozsah a rovněž konkrétní způsob, jakým žalobce porušil nebo ohrozil zájem společnosti. Připomněl, že již v průběhu řízení i v odvolání opakovaně upozorňoval na skutečnost, že z odborného stanoviska AOPK ČR, středisko Ústí nad Labem č.j. 00637/ULB/2011 ze dne 2. 11. 2011 vyplývá, že žádný ze zásahů ve vymezené lokalitě nemá zásadní charakter, nepřesahuje lokální význam a ve svém důsledku neohrožuje zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů; z toho je zřejmé, že napadené rozhodnutí neobsahuje přesné vymezení, jak byla naplnění formální i materiální stránka správního deliktu, kterého se měl žalobce dopustit; společenská nebezpečnost jednání je z tohoto pohledu velmi nízká a jednání žalobce nenaplnilo v žádném ohledu skutkovou podstatu správního deliktu. Podle žalobce ve výroku I/2 napadeného rozhodnutí není přesně vymezeno, jakým způsobem žalobce měnil způsob

využití pozemku a jak se tím měl dopustit správního deliktu; z průběhu celého řízení je zřejmé, že žalobce v době, kdy se měl dopustit správního deliktu, žádnou realizaci stavby „fotovoltaická výrobní elektrické energie“ neprováděl; tato část výroku je tedy v rozporu s § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb. Žalobce v rozkladu rovněž namítal, že ve výroku I/3 a 4 není konkretizováno, v jakém rozsahu došlo k likvidaci jedinců zvláště chráněného druhu rostlin koprníku štětínolistého; výroky o tom, že žalobce zlikvidoval desítky jedinců a na ploše cca 300 m² silně narušoval vegetační kryt, nejsou dostatečné pro závěr, že došlo ke správnímu deliktu, neboť výskyt konkrétního množství jedinců zvláště chráněného druhu rostlin na daném území nebyl jednoznačně prokázán a také nebylo jednoznačně prokázáno, že by tyto rostliny byly zničeny právě činností žalobce. Žalobce v rozkladu namítal také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, již spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečným způsobem vyložil v napadeném rozhodnutí úvahy, které jej vedly k rozhodnutí č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 ze dne 9. 1. 2013 a k rozhodnutí č.j. 1007/530/13, 31409/ENV/13 ze dne 7. 5. 2013; z toho pak plyne, že rozhodnutí není dostatečně přesvědčivě odůvodněno, což již samo o sobě zakládá jeho nezákonnost a současně též protiústavnost. Závěrem svého rozkladu žalobce navrhl zrušení jak opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013, tak i rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013 a rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 22. 10. 2012 a usnesení téhož správního orgánu ze dne 17. 9. 2012, č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010978.009/12/UHP (tímto usnesením nebylo vyhověno návrhu žalobce na přerušování řízení).

Ministr životního prostředí vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11. 12. 2013, č.j. 5291/M/13 87282/ENV/13, jímž rozklad žalobce zamítl a opravné rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013, č.j. 1007/530/13, 31409/ENV/13, potvrdil (rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí viz výše).

Žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání. Soud proto v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl za to, že žalovaný s takovým projednáním věci souhlasí. Žalobce pak výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci bez jednání. Soud tak o věci samé rozhodl bez jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby a dospěl k závěru, že žaloba proti žalobou napadenému rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11. 12. 2013, jímž bylo zamítnuto odvolání proti opravnému rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013 a toto opravné rozhodnutí bylo potvrzeno, je přípustná. K tomu lze odkázat na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56: *„Opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu z roku 2004, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Takovéto rozhodnutí je proto rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., žaloba proti němu však bude přípustná jen za*

podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků (odvolání podle § 70 in fine správního řádu z roku 2004).“

Podle § 70 s.ř. opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

Prvním žalobním bodem žalobce brojil proti tvrzenému narušení právní jistoty spočívajícímu v tom, že opravné rozhodnutí bylo vydáno až po cca čtyřech měsících od vydání (opravovaného) rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, tj. po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 s.ř. Soud k tomu uvádí, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou upraveny v § 71 s.ř., přičemž v jeho odst. 3 jsou uvedeny konkrétní lhůty vyčíslené počtem dnů od zahájení řízení. Soud podotýká, že o opravném rozhodnutí ve smyslu § 70 s.ř. se nevede řízení; správní orgán je povinen vydat opravné rozhodnutí či opravné usnesení, jakmile se o zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí dozví, a to na požádání účastníka či z moci úřední. Jelikož se o opravném rozhodnutí nevede žádné řízení, neplatí pro jeho vydání lhůty pro vydání rozhodnutí uvedené v § 71 odst. 3 s.ř.

Žalovaný se v posuzovaném případě dozvěděl o zřejmé nesprávnosti svého rozhodnutí ze dne 9. 1. 2013 teprve poté, co mu byla doručena žaloba proti tomuto rozhodnutí (řízení o této žalobě bylo vedeno zdejším soudem pod sp. zn. 3 A 35/2013). Žalovaný proto nepochybil, když za této situace vydal opravné rozhodnutí, byť k tomu došlo až přibližně čtyři měsíce po vydání jeho rozhodnutí ze dne 9. 1. 2013. Tímto postupem tak nemohlo dojít ani k narušení právní jistoty žalobce.

Soud dodává, že otázkou, zda v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro postup dle § 70 s.ř., se zdejší soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č.j. 3 A 35/2013-63:

„Jak žalobce, tak žalovaný se shodují (resp. není mezi nimi sporu) v tom, že bylo vydáno opravné rozhodnutí, které namítaný formální nedostatek napadeného rozhodnutí napravuje. S ohledem na to, že žalobce v replice fakticky uznává, že opravné rozhodnutí napravilo vytýkanou vadu napadeného rozhodnutí (nenapadá již obsah opravného rozhodnutí, nýbrž jen skutečnost, že opravné rozhodnutí vydal žalovaný až po podání žaloby), lze vycházet z toho, že opravné usnesení zhojilo vytýkaný nedostatek napadeného rozhodnutí, aniž by zpochybňovalo samotnou jeho zákonnost. Skutečnost, že opravné rozhodnutí bylo vydáno až po podání správní žaloby, nezpůsobuje jeho nezákonnost.

Ust. § 70 správního řádu umožňuje správnímu orgánu, aby opravil zřejmé nesprávnosti (zjevné omyly) v písemném vyhotovení rozhodnutí, a to buď na žádost účastníka, anebo z moci úřední. Podmínkou postupu podle uvedeného ustanovení je, že se musí jednat o opravu právě zřejmé nesprávnosti a nesmí jít o opravu, která by znamenala změnu skutkových zjištění či jejich právního hodnocení. Tento výklad odpovídá i závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č.j. 1 Afs 58/2009-541, podle kterého institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze

na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění.

Soud má za to, že v daném případě byly splněny podmínky pro postup podle ust. § 70 správního řádu, neboť z celkového textu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se týká jak odvolání proti rozhodnutí ČIŽP č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.009/12/UHP, tak i rozhodnutí téhož správního orgánu č.j. ČIŽP/44/OOP/SR03/1010987.010/12/UHP. Proto se jedná o opravu zjevného omylu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se v něm žalobce vypořádává s odvolacími námitkami uplatněnými v odvolání proti oběma uvedeným rozhodnutím. Žalobní námitka je tak bezpředmětná.“

Zdejší soud nevidí důvodu, proč se od závěrů obsažených v citovaném rozsudku zdejšího soudu č.j. 3 A 35/2013-63 v posuzovaném případě odchýlit. Z výše uvedených důvodů je první žalobní námitka nedůvodná.

Žalobce v druhém žalobním bodě vytkl ministru životního prostředí, že se v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobcově rozkladu ze dne 30. 5. 2013, což dle jeho názoru má mít za následek nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud k tomu uvádí, že žalobce nikterak nespecifikoval, jaké konkrétní námitky žalobce nebyly v rozhodnutí ministra životního prostředí vypořádány. Pouze obecně k tomu soud podotýká, že z napadeného rozhodnutí jsou dostatečně seznatelné úvahy, pro které bylo opravné rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013 potvrzeno. Soud dodává, že v rozkladu žalobce, resp. v jeho doplnění ze dne 30. 5. 2013 byly obsaženy především námitky žalobce proti jiným rozhodnutím (než proti opravnému rozhodnutí napadenému rozkladem), zejména proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 22. 10. 2012 o uložení pokuty a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, jímž bylo rozhodnutí ze dne 22. 10. 2012 o uložení pokuty potvrzeno. *De facto* jedinou rozkladovou námitkou žalobce proti opravnému rozhodnutí ze dne 7. 5. 2013 byla jeho tvrzená nepřezkoumatelnost, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný „nedostatečným způsobem vyložil v napadeném rozhodnutí úvahy, které jej vedly k rozhodnutí č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13 ze dne 9. 1. 2013 a k rozhodnutí č.j. 1007/530/13, 31409/ENV/13 ze dne 7. 5. 2013. Z toho pak plyne, že rozhodnutí není dostatečně přesvědčivě odůvodněno, což již samo o sobě zakládá jeho nezákonnost a současně též protiústavnost.“

Žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti obsažená v jeho odůvodnění rozkladu ze dne 30. 5. 2013 tak byla pouze velmi obecná, když žalobce neobjasnil, jaké konkrétní úvahy mají v opravném rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013 absentovat. Soud podotýká, že opravné rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013 je dle jeho názoru odůvodněno dostatečně, když je zde obsažen odkaz na § 70 s.ř. i důvody zvoleného postupu (shledání chyby v psaní jako zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí spočívající v neúplném výčtu podání odvolatele a dále ve slovíčku „proti“, jež se vyskytovalo ve vadném vyhotovení, jež bylo v opravném rozhodnutí vypuštěno). Takové odůvodnění opravného rozhodnutí soud považuje za dostatečné, přičemž dodává, že opravná rozhodnutí již ze své podstaty zpravidla mívají velmi stručná odůvodnění. Soud proto shledal dostatečným jak opravné rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013, tak i žalobou napadené rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 11. 12. 2013. Ani tuto žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Třetí žalobní námitkou žalobce brojil nikoliv proti žalobou napadenému rozhodnutí či jemu předcházejícímu opravnému rozhodnutí ze dne 7. 5. 2013, nýbrž proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, jakož i proti řízení, jež vydání tohoto rozhodnutí ze dne 9. 1. 2013 předcházelo. Rozhodnutí žalovaného přitom již bylo předmětem soudního přezkumu v jiném řízení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2015, č.j. 3 A 35/2013-63, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013, č.j. 2111/530/10, 103997/ENV/13, a navazující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č.j. 10 As 213/2015-24, jímž bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 3 A 35/2013-63). K tomu soud odkazuje na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č.j. 1 As 112/2008-56: *„Smyslem přípustnosti odvolání proti opravnému rozhodnutí podle § 70 správního řádu není poskytnout účastníku řízení novou možnost podat opravný prostředek proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu eventuálnímu dopadu na původní rozhodnutí a na právní sféru účastníka řízení.“* Vzhledem k tomu, že třetí žalobní námitka nesměřovala proti žalobou napadenému rozhodnutí ani jemu předcházejícímu opravnému rozhodnutí ze dne 7. 5. 2013, nýbrž proti rozhodnutí odlišnému, soud nebyl povolán k vypořádání této žalobní námitky, proto se jí blíže nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.